

ligheden aldeles ikke kunne fyldestgjøres ved de Kræfter, som vi her have at raade over.

Hovedgrunden, hvorfor jeg begjærede Ordet, var i Grunden ikke for at fremføre disse mere almindelige Betragtninger, men for at berøre et særligt Punkt, som er blevet omtalt af enkelte Medlemmer, og hvor der, efter min Mening, er en Mangel, som vi maa stræbe efter at raade Bod paa. Jeg sigter herved til den ringe Politistyrke, som omtales i Betsægten. Efter min Mening er den foreslaaede Politistyrke altfor ringe til at udføre det Hverv, som den har at udføre her i Hovedstaden; men er Politistyrken saaledes for ringe, da vil jo et af Midlerne til at raade Bod derpaa være, saameget som muligt at concentrere den. Men nu maa man ikke antage, at alle Politiconstabler kunne være gifte, idet man af de i Betsægten opførte Bønninger seer, at man gjør Regning paa, at over Halvdelen af dem er ugift; disse ugifte Mænds Tjeneste fordrer saa at sige Dag og Nat, den fordrer til enhver Tid, de ere ikke stillede saaledes som andre Embeds- og Bestillingsmænd, paa hvis Tid der lægges Beslag visse Timer om Formiddagen og Eftermiddagen, men disse Mænd skulle altid, Dag og Nat, være til Tjeneste; men naar de, som Tilfældet bliver, ere mindre godt lønne, bliver det nødvendigt, at de tage deres Boliger i Forstæderne, paa Broerne, paa Christianshavn, hvor Huusleien er billigere, og Følgen deraf er, at de ere langt borte fra den Station i Stadens befolkede Qvarterer, hvor de muligen høre til og kunne gjøre meest Nytte; man kan imidlertid raade Bod paa denne Ulempe, naar man vil handle paa samme Maade som enhver privat Mand, som gjerne ønsker til enhver Tid at have sine Folk disponible, han tager dem i Huset; jeg troer, at man skal casernere de ugifte Constabler ved Stationen; gjør man det, vil man til alle Tider og i alle Tilfælde have et vist Antal Folk at disponere over, paa denne Maade vil man have dem ved Haanden, hvad enten de ere sovende eller vaagne, hvad enten det er Dag eller Nat. Der er saa Tjenester, som i den Grad lægge Beslag paa Menneffets Kræfter og Anstrengelser som netop Polititjenesten, og hvis det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat, vil tage dette Punkt under

nærmere Overveielse, skal jeg meddele det nogle værdifulde Oplysninger, som i den Henseende muligvis kunne tjene til Vejledning.

Naar min ærede Gjenbo (S. M. Petersen) før hittede, at han gjerne vilde vide, hvad det var for en lille Stok, Politiconstablen havde i Baglommen, skal jeg meddele, at hvis det er paatænkt, det nye Politi skal have den samme Stok, som de engelske Politiconstabler have, da er det en ganske lille Stok med en Blyklump i hver Ende, med hvilken man med et lille Slag lægger en Mand for sine Fødder, og med hvilken man ved et stærkere Slag knuser en Hjærnefæl; men jeg vil iøvrigt henstille, om dette just vil være det hensigtsmæssigste Vaaben at levere det nye Politi i Hænderne; thi forudsætter man, at Nogle af det gamle Politiperfonale, som have opnaaet Færdighed i at bruge Bambusstoffen, træde ind i det nye Politicorps, ville de med den samme Kraftanvendelse i Brugen af dette lille Instrument frembringe højt fordærlige Virkninger. — Hvorfor dette Vaaben er valgt, er fordi Manden kan have det skjult i Baglommen, og Politiet som Følge deraf træder frem tilsyneladende ubevæbnet; man ønsker i Politiconstablen at see den ubevæbne, beredvillige og tjenstvillige Mand, og derfor skjuler han Vaabenet i Baglommen. Som allerede bemærket, er dette Vaaben meget farligt, og jeg troer, at man maaskee bedre vilde opnaae Hensigten, hvis Politicorps'et blev bevæbnet med en kort Hirschfænger (Stemmer: Nei!) Ja, jeg troer, at Betjentene ville være mere ængstelige for at trække det blanke Vaaben, og jeg troer, at en Hirschfænger ligeoverfor Publicum vilde være et hensigtsmæssigt Vaaben. Det er imidlertid et underordnet Punkt, som jeg ikke skal gaae videre ind paa. Hovedsagen ved Anvendelsen af Vaabenet er, at det nye indpræntes Politiet og nye overholdes, at det er et Forsvarsvaaben og ikke et Angrebsvaaben.

Et andet Punkt, i hvilket jeg ogsaa samstemmer med den ærede næstsidste Taler (S. A. Hansen), angaaer Bønnen; jeg synes, at Bønnen er vel ringe, men jeg tvivler dog ikke om, at det vil blive muligt at faa Tjenesten udført nogenlunde tilfredsstillende for denne Bøn.